

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Δ'

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Ο Τ Η Σ

ε) Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΥΒΡΙΣ

Ανασκευή ένωρρηστρωμένης δι' ύβρεων απαξιώσεως από ξένους
τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ
ἐξ ἀφορμῆς τρεχούσης σοβαρᾶς δημοσιονομικῆς κρίσεως

Ἄρθρον 10^{ης} Μαρτίου 2010

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

© Χρήστος Α. Σαρτζετάκης, Αγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ – ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΓΡΑΠΤΗΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ἐδημοσιεύθη
τὴν Κυριακὴν 21^η Μαρτίου 2010
εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν ἑφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ».
Καταχωρίζεται ἐδῶ ἐμπλουτισθὲν μὲ ὠρισμένας,
κυρίως ἐπεξηγηματικάς, προσθήκας,
αἱ ὁποῖαι ἐκρίθησαν ἀπαραίτητοι πρὸς βαθυτέραν
κατανόησιν τῶν ἀναπτυσσομένων θέσεων.

Νέα Πεντέλη, 31^η Μαρτίου 2010
Χ. Α. Σ.

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ
Πρώην Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΥΒΡΙΣ

Ἡ συντελουμένη κατὰ τις ἡμέρες μας σὲ πολλές χῶρες ἀπαξίωσις τῆς Πατρίδος μας μὲ ἀφορμὴ τὴν σοβαρὴ δημοσιονομικὴ κρίσι, πού διατρέχουμε, ἔλαβε σποραδικῶς διαστάσεις νοσηρῶν ἀκατονομάστων ὕβρεων, μὲ πρωταγωνιστὴ τῆς ἀθλιότητος τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ FOCUS σὲ τεύχη του τῆς 22ας Φεβρουαρίου 2010 καὶ μεταγενέστερα..

Οἱ ὕβρεις εἰδικώτερα τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ χρειάζονται βεβαίως πρωτίστως ψυχιατρικὴ ἐξήγησι, ἐξ αἰτίας τοῦ παραλογισμοῦ, πού τις διατρέχει. Ἐδόθησαν στίς ὕβρεις ἀπὸ πολλές πλευρές, ἐπισήμων ἀλλὰ καὶ ἄλλων σημαντικῶν προσώπων τῆς δημοσίας μας ζωῆς, ἀπαντήσεις μὲ ἀναφορὰς ἀκόμη καὶ στὴν κατὰ τὴν κατοχὴ τῆς χώρας μας συμπεριφορὰ τῶν Γερμανῶν, μὲ τὴν λεηλασία τοῦ θησαυροφυλακείου τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀπομύζησι τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ὡς καὶ τις ἀκόμη ἀνεξόφλητες πολεμικὲς ἐπανορθώσεις, καὶ βεβαίως τις τεράστιες ὑλικὲς καταστροφές καὶ τις δολοφονίες δεκάδων χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν.

Εἰς τὰ ὅσα σωστὰ ἐλέχθησαν, ἀνάγκη νὰ προστεθῇ μιὰ περισσότερον οὐσιαστικὴ, ἐνδελεχὴς ἀνασκευὴ καὶ βεβαίως ἐξήγησι τῶν γερμανικῶν ἀνοησιῶν μὲ τὴν ἐπιβαλλομένη πάντοτε σοβαρότητα τοῦ θέματος ἐξ αἰτίας τῶν σημερινῶν ὀμαλῶν διακρατικῶν μας σχέσεων μὲ τὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία μάλιστα ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τοὺς πρωτεύοντες ἐταίρους μας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση καὶ τὴν Εὐρωζώνη. Καὶ ἡ μὲν *ἀνασκευὴ* αὐτὴ ἀναγκαίως θὰ περιλάβῃ καὶ ὠρισμένα ἀναμφισβήτητα στοιχεῖα τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος, διότι μόνον μὲ αὐτὰ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθοῦν στὴν ἐντέλεια οἱ ψυχικοὶ συντελεσταὶ τῆς ἐναντίον τῆς Πατρίδος μας καταφορᾶς καὶ νὰ ἀποστομωθοῦν ἀποτελεσματικὰ οἱ γερμανικὲς ὕβρεις. Ἄλλωστε, ὅπως στὸ φυτικὸ βασίλειο οἱ ρίζες καθορίζουν τὴν βιωσιμότητα, εὐρωστία καὶ ποιότητα φυτῶν καὶ δένδρων, ἢ στὸ ζωϊκὸ βασίλειο οἱ πρόγονοι προοιωνίζουσιν τὴν ποιότητα καὶ ἐξέλιξι τοῦ εἴδους, ἔτσι καὶ στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες ἡ γνῶσις τοῦ παρελθόντος εἶναι, γιὰ κάθε σκεπτόμενο, νουνεχῆ, ὑπεύθυνο πολίτην καὶ ἰσοσθενῶς ἐθνικὴν κοινότητα, ἀπαραίτητη, διότι εἶναι γνῶσις τοῦ παρόντος, ἀφοῦ τὸ παρελθὸν ἀποτελεῖ τὸ σπέρμα καὶ τις ἀπαρχές του. Ἡ δὲ *ἐξήγησις* τῶν

ὑβρεων καὶ τὰ *αἷτια* αὐτῶν θὰ ἀναζητηθῆ ἐπὶ τῆς διεθνοῦς σκηνῆς, εἰς τὸ πλαίσιον ὄχι μόνον διακρατικῶν ἀντιθέσεων, ἀλλὰ καὶ παγκοσμίων ζυμώσεων καὶ ἐνεργημάτων ἐπιζητουμένης νέας συγκροτήσεως τῆς διεθνοῦς κοινωνίας.

1.- Συμπεριφορὰ τῶν Γερμανῶν ἔναντι τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἄς περιορισθοῦμε στὴν συμπεριφορὰ τῆς Γερμανίας μετὰ τὴν ἐνοποίησίν της (1866-1871) ἔναντι τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ γενικώτερον. Σταχυολογῶ συγκεκριμένα ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ συμβάντα :

(α) Ἦδη τὸ φθινόπωρον τοῦ 1898 μὲ ἐπίσκεψι τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος *Γουλιέλμου Β'* στὴν τότε ὑπὸ Ὄθωμανικὴ κυριαρχία *Δαμασκὸ* καὶ ἐπίσημη δήλωσί του, ὅτι εἶναι ὁ παντοτεινὸς φίλος τοῦ *Σουλτάνου* καὶ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον τριακοσίων ἑκατομμυρίων *Μωαμεθανῶν*, ἐγκαινιάσθηκε ἡ *ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας πολιτικῆ τῆς Γερμανίας*.

Μὲ οἰκονομικὰ βεβαίως ἀνταλλάγματα, συγκεκριμένως τὴν παραχώρησιν ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴ κυβέρνησι σὲ γερμανικὴ ἐταιρεία τοῦ δικαίωματος ἐπεκτάσεως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς *Χαϊδάρ πασα - Ἰκονίου* μέχρι τῆς *Βαγδάτης* καὶ τοῦ περσικοῦ κόλπου, καὶ τὴν ἀδιακώλυτη οἰκονομικὴ διείσδυσιν τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν περιοχὴν (βλ. σχετικῶς *Νικολάου Β. ΒΛΑΧΟΥ, Ἱστορία τῶν Κρατῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, τόμος Α', 1954, σελ. 25 ἐπ.*).

Πολιτικὴ ὁμως *εὐθέως ἐχθρικὴ πρὸς τὴν μικρὰν τότε Ἑλλάδα καὶ τὸν πολλαπλάσιον ἐκτὸς τῶν συνόρων της συμπαγῆ Ἑλληνισμόν* (στὴν *Ἡπειρο, Μακεδονία, Θράκη, Κρήτη, νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, κλπ.*), ἀφοῦ κατ' οὐσίαν ὥρθωνε καὶ γερμανικὰ ἐμπόδια στὴν συνεχῆ προσπάθεια τοῦ ἀλυτρώτου αὐτοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ διαβήματα καὶ κινήματα γιὰ τὴν ἐθνικὴ του ἀποκατάστασι καὶ ἔνωσί του μὲ τὴν μητέρα Πατρίδα.

(β) Ἡ ἰδίᾳ ἐχθρικὴ ἔναντι τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πολιτικὴ τῆς Γερμανίας ἐσυνεχίσθη ἀδιαλείπτως καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα χρόνια, καὶ τῶν βαλκανικῶν πολέμων (1912-1913) καὶ τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου (1914-1918). Τότε τὰ πάνδεινα διέπραξαν οἱ Γερμανοὶ εἰς βάρος μας, πιστοὶ πάντοτε ὡς ἐν ὄπλοις σύμμαχοι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, *Βουλγάρων καὶ Τούρκων*. Ἔτσι, ἡ Γερμανία :

- Διηκόλυνε καὶ ἐκάλυψε τὰ *βουλγαρικὰ ἐγκλήματα* εἰς τὴν σημερινὴν *Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην*, ὅπου οἱ Βούλγαροι ἐπεδόθησαν σὲ ἀπερίγραπτες καταστροφές καὶ συστηματικὲς διώξεις εἰς βάρος τοῦ ἐκεῖ συντριπτικῶς πλειοψηφοῦντος Ἑλληνισμοῦ. Καὶ κατὰ τὴν *πρώτη βουλγαρικὴ κατοχὴ τῆς περιόδου 1912-1913*, γιὰ τὴν ὁποία βλέπε τὸ βιβλίον *«Αἱ βουλγαρικαὶ ὠμότητες ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ καὶ*

Θράκη. Γεγονότα, έκθεσεις, έγγραφα, επίσημοι μαρτυρία. *Εν Αθήναις, Τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου, 1914*, σελίδες 352. Και κατά την δεύτερη βουλγαρική κατοχή της περιόδου 1916-1918, για την οποία εξόχως διαφωτιστική είναι ή εις γαλλικήν γλώσσαν, έκτενης εκ σελίδων 642 μεγάλου σχήματος, Έκθεσις Διασυμμαχικής Έπιτροπής Έρεύνης, υπό τόν τίτλον «*Rapports et enquêtes de la Commission Interalliée sur les violations du Droit des Gens commises en Macédoine Orientale par les Armées Bulgares, Imprimerie et Librairie BERGER- LEVRAULT, Nancy – Paris – Strasbourg, 1919*», - υπάρχει και πρόσφατη (2008) ελληνική μετάφρασις από τόν Παναγιώτη Αμπεριάδη σε τρεις τόμους, υπό τόν τίτλο «*Τετράδια Βουλγαρικής Κατοχής 1916-1918*», στην ιστορικώς πολύτιμη σειρά εκδόσεων του αξιολόγου Ιστορικού και Λογοτεχνικού Αρχείου Καβάλας.-

- Η αυτή Γερμανία, ήδη από 1913 γενομένη δια της υπό τόν *Liman von Sanders* αποστολής της στρατιωτικώς κυρία της τουρκικής πρωτεύουσης (Κωνσταντινουπόλεως) και καταστήσασα ουσιαστικώς υποχείριόν της την Όθωμανικήν Αυτοκρατορίαν [βλ. επ' αυτού, τὸ ἐξαίρετον βιβλίον του Πρέσβεως Κωνσταντίνου Μ. Σακελλαροπούλου, *Η Σκιά της Δύσεως, Η Ιστορία μιᾶς καταστροφῆς*, βραβεῖον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, β' ἔκδοσις, 1960, σελ. 16 ὑποσημ. 3], εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία *ὑπέδειξεν εἰς τοὺς Τούρκους, πρὸς ἐθνικὴν ἐκκαθάρισιν τῆς Αυτοκρατορίας τους, τὴν μέθοδον καὶ ὠργάνωσε τὴν πραγματοποιήσιν τῆς γενοκτονίας τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ* ὡς καὶ τῶν Ἀρμενίων. Ἔτσι καὶ ἔκτοτε ἄρχισεν ἡ γενοκτονία αὐτή, ὥστε εἶναι ἱστορικῶς ἀστήρικτη ἡ ἐνίστε ὑποστηριζομένη ἐκδοχή, ὅτι δῆθεν τὴν προκαλέσαμε ἑμεῖς μετὰ τὴν ἀπόβασί μας στὴν Σμύρνη, πού εἶναι γεγονός πολὺ μεταγενέστερο. Ἄλλωστε τὴν ἐν λόγω γενοκτονία εἶχεν ἤδη καταγγείλει ἔκτοτε δημοσίως τὸ *Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον* διὰ συγκεκριμένων στοιχείων μετὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ 1919, μακρὰν ἐκ σελίδων 416 ἐκθεσίν του ὑπὸ τόν τίτλον «*Μαύρη Βίβλος διωγμῶν καὶ μαρτυρίων τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ (1914-1918)*, Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου, 1919» (τῆς ὁποίας, σημειωτέον, ὑπάρχει καὶ σχετικῶς πρόσφατη φωτοτυπικὴ ἐπανέκδοσις ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις Ἀρσενίδη).

(γ) Τὰ ἴδια ἐπανελήφθησαν καὶ *κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον (1939-1945)*. Τὸν Μάρτιον 1941 ἡ Χιτλερική Γερμανία, εἰς τὸ πλαίσιον σχεδιαζομένου κατὰ τὶς ὁρέξεις τῆς ἀνακαθορισμοῦ τῶν συνόρων τῶν κρατῶν τῆς διασαλπίζομένης ὑπὸ τοῦ *Χίτλερ Νέας Εὐρώπης*, προτοῦ κἂν νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ καὶ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα, προκειμένου νὰ προσελκύσῃ ὡς σύμμαχόν της κατὰ τὸν ἐν λόγω πόλεμον τὴν *Νοτιο-σλαβίαν* (εἰς τὰ σλαβικὰ *Γιουγκοσλαβίαν*), συνεφώνησε ρητῶς μετὰ τὸν Ἀντιβασιλέα της, κυβερνῶντα τότε τὴν χώραν λόγω ἀνηλικιότητος τοῦ

Βασιλέως Πέτρου, την παραχώρησιν εἰς αὐτὴν τῆς Μακεδονίας μας μετὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Εὐθὺς ὁμως ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως λαοῦ καὶ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Στρατηγὸν Σίμοβιτς εἰς τὸ Βελιγράδι, ἀμέσως ἐπιτυχούσης, διότι οἱ Σέρβοι μὲ τὶς πικρὰς ἐμπειρίας τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου δὲν ἤθελαν καμμιά συνεργασία μὲ τοὺς Γερμανοὺς, ἀπεπέμφθη ὁ Ἀντιβασιλεύς, ἀνέλαβε, καίτοι ἀνήλικος, ὁ Βασιλεὺς καὶ ἄλλη Κυβέρνησις καὶ ἐναυάγησεν ἡ συμφωνία. Ἠκολούθησεν ἄμεση τότε ἐκδίκησις τῶν Γερμανῶν μὲ κήρυξιν πολέμου καὶ ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ ταυτοχρόνως τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ εἶχε κατὰ τοὺς προηγουμένους μῆνες κατακλυσθῆ μὲ γερμανικὰ στρατεύματα ἢ σύμμαχος τῶν Βουλγαρίων.

Ἡ εἰσβολὴ καὶ κατάληψις τότε ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν τῆς Νοτιοσλαβίας κατέστησε δυνατὴν τὴν μέσῳ αὐτῆς, - διότι δὲν εἶχαμεν ὀχυρώσει τὰ σύνορά μας πρὸς τὴν Νοτιοσλαβίαν ὡς φίλης γείτονος χώρας, - τὴν εἴσοδον τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ τὰ πρὸς τὴν Βουλγαρίαν σύνορά μας, ἔχοντα καταστῆ ἀπόρθητα μὲ τὰ φρούρια τῆς περιφέρειας ἀμυντικῆς γραμμῆς Μεταξᾶ, κατεδείχθησαν καὶ διὰ τοὺς κατ' αὐτῆς ἐπιτεθέντες Γερμανοὺς ἀδιάβατα.

Καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος τὸ 1941, οἱ ἴδιοι Γερμανοὶ παρεχώρησαν αὐτὴν τὴν φορὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ Μακεδονίαν μας καὶ τὴν Δυτικὴν μας Θράκην, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν Νοτιοσλαβίαν τὴν περιοχὴν, τὴν ὀνομαζομένην Βαρντάσκα (σημερινὸν κρατίδιο τῶν Σκοπίων) εἰς τοὺς συμμάχους τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι καὶ ἐπισήμως ἐνεσωμάτωσαν τὰ παραχωρηθέντα ἐδάφη εἰς τὸ κράτος τῶν καὶ ἄρχισαν ἀμέσως τοὺς διωγμοὺς καὶ τὸν συστηματικὸν ἀφελληνισμό τους. Γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς τρίτης αὐτῆς, ἐντὸς 32 μόλις ἐτῶν, βουλγαρικῆς κατοχῆς, βλέπε τὸ βιβλίον «Ἡ Μαύρη Βίβλος τῶν βουλγαρικῶν ἐγκλημάτων εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ Δυτικὴν Θράκην, 1941-1944, Ἐκθεσις τῶν Καθηγητῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν – Θεσσαλονίκης. Ἀθῆναι 1945», σελίδες 144 σὺν 74 μὲ φωτογραφίες.

(δ) Γνωστὲς ἐπίσης καὶ οἱ θηριωδίες τῶν Γερμανῶν κατὰ τὴν κατοχὴν (1941-1944). Ὑλικὲς καταστροφὲς ἀνυπολόγιστες, μανιώδης μέχρι θεμελίων καταστροφὴ χωριῶν καὶ οἰκισμῶν, δολοφονίες μαζικὲς χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν ἀδιακρίτως ἡλικίας (ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων, μικρῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ νηπίων καὶ βρεφῶν !). Ἡ Κάντανος Χανίων, ἢ Κλεισοῦρα Καστοριάς, τὰ Καλάβρυτα, τὸ Δίστομον κλπ., κλπ. εἶναι τόποι ἀσυλλήπτου μαρτυρίου καὶ ἐπιδείξεως εὐρηματικῆς ἐγκληματικῆς ἐφευρετικότητος τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν. Χαρακτηριστικῶς εἰς τὴν Κάντανον, ἀνθοῦσαν κωμόπολιν, πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας Σελίνου τοῦ Νομοῦ Χανίων, διότι ἀντιστάθηκε μὲ ἀπαράμιλλη γενναϊότητα κατὰ

τὴν εἰσβολὴ καὶ ἐξώντωσεν 25 γερμανοὺς ἀλεξιπτωτιστές, μετὰ τὴν κατάληψί τῆς οἱ Γερμανοὶ ἐκ θεμελίων τὴν ἐξηφάνισαν· ἔστησαν μάλιστα καὶ πινακίδα (σωζωμένην εἰς τὸ μικρὸ Μουσεῖον τῆς κωμοπόλεως), ἀναγράφουσαν, ὅτι κατεστράφη «πρὸς ἐξίλασμον τῆς δολοφονίας 25 Γερμανῶν στρατιωτικῶν», καὶ μάλιστα «για νὰ μὴν ἀνοικοδομηθῆ ποτέ»!

Καὶ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Καντάνου οἱ δῆμοί τῆς Γερμανοὶ κυριολεκτικῶς τὴν ἐννοοῦσαν. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρω, ὅτι, ὅταν ἐμάθαμε τὸ γεγονὸς καθυστερημένως στὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου οἰκογενειακῶς κατοικοῦσαμε, ὁ πατέρας μου, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Κάντανον, λεβέντης Κρητικός, φύσις ἐπαναστατικὴ, ἔστειλε προκλητικῶς μὲ τὸ ταχυδρομεῖον ἐπιστολὴ πρὸς τὸν «Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Καντάνου Χανίων Κρήτης», μὲ τὴν ὁποία προσχηματικῶς ζητοῦσε ἓνα πιστοποιητικὸν καὶ ἡ ἐπιστολὴ μᾶς ἐπεστράφη μὲ τὴν ἀναγραφὴν ἐπὶ τοῦ φακέλου τῆς, ὅτι «Κάντανος δὲν ὑπάρχει»! Αὐτοὶ ἦσαν οἱ Γερμανοὶ κατακτητές! Ὁ χαρακτηρισμὸς στὴν ἐπιγραφὴ ὡς δολοφόνων τῶν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος τῶν ἀγωνισθέντων κατοίκων μαρτυρεῖ ἀπύθμενη πνευματικὴ διαστροφὴ, ἡ δὲ τοποθέτησις τέτοιας πινακίδος μόνον ὡς ἐνσυνείδητη ἐπίδειξις ἠθικῆς πωρώσεως καὶ κτηνωδίας ἤμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ.

Ξεχωριστὸ κεφάλαιο γερμανικῆς ἐγκληματικότητος κατὰ τὴν ἴδια περίοδο τῆς κατοχῆς εἶναι ἡ **ὀλοκληρωτικὴ ἀπομύζησις τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας**, ἡ κλοπὴ (κατὰ ρητὴν δήλωσιν τοῦ σημερινοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως Θεοδώρου Παγκάλου) φυλασσομένου στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δημοσίου θησαυροῦ, ἡ λεηλασία τῆς παραγωγῆς. Πέραν δὲ τῶν ἐξόδων κατοχῆς, οἱ κατακτηταὶ Γερμανοὶ καὶ Ἰταλοὶ, δυνάμει τῆς ἀπὸ 14.3.1942 καὶ μεταγενεστέρων συμφωνιῶν μὲ τὴν ἐξαναγκαζομένην κατοχικὴν κυβέρνησιν, ἐλάμβανον καὶ προκαταβολὰς ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος. Βλέπε περὶ αὐτῶν πλήρως τεκμηριωμένη καὶ λεπτομερειακὴ μελέτη τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δημοσίας Οἰκονομικῆς Παναγιώτου Β. Δερτιλῆ, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἀριθμοὶ καὶ κείμενα τῶν ἐξόδων κατοχῆς καὶ ἡ ἀξίωσις τῆς Ἑλλάδος**» (1964). Μὲ αὐτὴν ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς χαρακτηρίζει τὶς ἐν λόγω προκαταβολὰς ὡς «**ἀναγκαστικῶς συναπτόμενον ἐξωτερικὸν δημόσιον δάνειον τῆς Ἑλλάδος**», τοῦ ὁποίου, προσθέτει, ὀφειλέτιδες χῶρες εἶναι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, οἱ ὁποῖες καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ τὸ ἐπιστρέψουν, καὶ μάλιστα, ὡς τονίζει, «**ἀνεξαρτήτως τῶν διατάξεων τῶν Συνθηκῶν Εἰρήνης ἢ περὶ Ἐπανορθώσεων**». Ὑπολογίζει δὲ τὰ οὕτως εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀφειλόμενα ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν εἰς τὰ δῆκάστην σημειούμενα ποσὰ **ἐκατοντάδων ἑκατομμυρίων δολλαρίων**, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ἐλάχιστα μόνον ἔχουν ἐπιστραφῆ.

Παρενθετικῶς σημειῶνω, ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς Προεδρίας μου ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τοῦ Προέδρου τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως τῆς (τότε) Δυτικῆς Γερμανίας **Βαϊτσέκερ**, μετ'ἐκπλήξεως παρετήρησα, ὅτι εἰς τὸν διαβιβασθέντα εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον μας Ἐξωτερικῶν

ἐνημερωτικὸν φάκελον περὶ τῶν διακρατικῶν μὲ τὴν Γερμανίαν σχέσεών μας, δὲν ὑπῆρχεν ἔγγραφον σχετικὸν μὲ τὴν προκειμένην ἀξίωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπεκοινώνησα ἀμέσως μὲ τὸν Πρωθυπουργὸν *Ἀνδρέαν Παπανδρέου*, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε τὸ θέμα, ὁπότε, εἰς πίστῳσιν τῶν λεγομένων μου, καὶ τοῦ ἐνεχείρησα φωτοαντίγραφον ὀλοκλήρου τῆς ἀνωτέρω μελέτης *Δερτιλῆ*, ἀντίτυπον τῆς ὁποίας κατεῖχον, προσφορὰν μὲ ἰδιόγραφον μάλιστα θερμὴν ἀφιέρωσιν τοῦ συγγραφέως τῆς, διατελέσαντος Καθηγητοῦ μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Ὁ Πρωθυπουργὸς ἰδιαίτερος ἐπρόσεξε, ὡς πάντοτε, τὰ λεγόμενά μου καὶ ἐτόνισε, ὅτι θὰ φροντίσῃ τὴν προώθησιν τῶν ἐν λόγῳ ἀξιώσεών μας. Δὲν γνωρίζω τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ ζητήματος. Πάντως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Προεδρίας μου, μέχρι τῆς 5^{ης} Μαΐου 1990, δὲν εἶχε συντελεσθῆ ἐπ' αὐτοῦ κάποια πρόοδος.

Ἔτσι *πολλαπλές ἀπομένουν καὶ οἱ οἰκονομικὲς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὀφειλές τῆς Γερμανίας* ἀπὸ τὴν περίοδο τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου, ὄχι μόνον γιὰ πολεμικὲς ἐπανορθώσεις, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς λεηλασίες καὶ τὰ μνημονευθέντα ἀναγκαστικὰ δάνεια.

Διὰ νὰ μὴ ἀναφερθοῦμε καὶ στὴν ἐνεστῶσα ἀντισυναλλακτικὴ ἐπιμονὴ τῶν Γερμανῶν, ὅπως παραλάβουμε παραγγεληθέντα εἰς αὐτοὺς ὑποβρύχια, ἀποπληρωθέντα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς παραδώσουν *ἐλαττωματικά ...*

2.- Ἡ εὐγνωμοσύνη πού μᾶς ὀφείλεται.

Καὶ ἢ κατὰ τὸν 20ὸ αἰῶνα τερατώδης αὐτὴ καὶ ἀδιάλειπτη ἐγκληματικὴ συμπεριφορὰ τῆς Γερμανίας εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀνεπτύχθη *παρὰ* τὸ γεγονός, ὅτι *τὴν Γερμανία ποτὲ δὲν ἐβλάψαμε*, οὔτε εἶχαμε, καθὼς εἶναι μάλιστα ἀπομακρυσμένη, μακρὴ καὶ ἀπὸ τοὺς βορείους γείτονές μας, στὸ κέντρο τῆς Εὐρώπης, οἰαδήποτε διαφορὰ μαζί της. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Ἀνεπτύχθη, *παρὰ τὴν καθολικῶς ὀφειλομένη πρὸς τὴν ἐθνικὴν μας κοινότητα ἀναγνώρισι καὶ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἀνεπανάληπτη συμβολὴ τῆς στὸν παγκόσμιον πολιτισμὸν* (μὲ τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος), τὴν *διάδοσίν* του (μὲ τὴν ἐκπολιτιστικὴν ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου), τὴν *κραταίωσιν* (μὲ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ ὄργανον τὴν κοινῶς ὀμιλουμένη ἑλληνικὴν γλῶσσαν) καὶ τὴν *διάσωσίν* του (μὲ τὴν χιλιόχρονη καὶ πλέον ἄμυνα τῆς Βυζαντινῆς, μεσαιωνικῆς μας, Αὐτοκρατορίας ἐναντίον ἐπανειλημμένων ἐπιθέσεων Ἀράβων καὶ ἄλλων ἀπολιτίστων ὀρδῶν).

Μάλιστα εἰδικῶς γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν μας γλῶσσαν ἰδιαίτερον μᾶς ὀφείλουν εὐγνωμοσύνην οἱ Γερμανοί. Ἀφοῦ οἱ διαμορφώσαντες τὴν γλῶσσαν τοὺς *Wulflin* (Βουλφιλάς, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς) καὶ *Λούθηρος*, ὁ πρῶτος ἀπὸ γονεῖς *Γότθον* πατέρα, ἀλλὰ *Ἑλληνίδα* μητέρα, κατοικοῦντας εἰς τὴν (ἑλληνικὴν) Καππαδοκίαν, γιὰ τὴν *σύνταξιν* τῆς γερμανικῆς

γλώσσης ήκολούθησαν ως πρότυπον τὴν σύνταξιν τῆς Ἑλληνικῆς [βλέπε ἐπ' αὐτοῦ Ἀριστοτέλους *ΤΑΜΑΣΟΚΛΗ, Γραμματικὴ καὶ Σύντακτικὸν τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης*, Ἀθῆναι, 1960, σελ. η' ὑπόσημ.1]:-

Ὅπως γιὰ τὸν ἴδιον λόγο, τὴν γλῶσσα μας, θὰ πρέπει νὰ μᾶς εἶναι εὐγνώμονες καὶ οἱ Ἀγγλοσάξωνες, ἀφοῦ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα περιέχει ἑβδομήντα πέντε χιλιάδες (75.000) ἑλληνικὰ καὶ ἑλληνογενεῖς λέξεις [πλήρη καταγραφὴν αὐτῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰ καὶ μὲ ἀναφορὰν γιὰ κάθε λέξι τοῦ ἔτους τῆς πρώτης χρήσεώς της στὴν Ἀγγλική, βλέπε στὸ τιτάνιον ἔργον τοῦ Ἀριστείδη *Ε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ*, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ οἰκουμένη διὰστασι τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης*», Θεσσαλονίκη, 2001, πὺ ἀριθμῆ 1.712 σελίδες μεγάλου σχήματος (30 X 21 ἐκ.), πυκνοτυπωμένες σὲ δύο στήλες ἀνὰ σελίδα· σχετικὸν καὶ τὸ ἐξαίρετον ἔργον τῆς Ἄννας *ΤΖΙΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ*, «*Ἑλλην Λόγος. Πῶς ἡ Ἑλληνικὴ γονιμοποίησε τὸν παγκόσμιον Λόγον*», γ' ἔκδοσις, 2005, «*Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων, Γεωργιάδη*», σελίδες 700 μεγάλου σχήματος, εἰς τὸ ὅποιον καταχωρίζονται τὰ δάνεια τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ στὴν γερμανικὴ, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες πέντε ξένες γλῶσσες. Διαφωτιστικὴ καὶ ἡ μεστή καὶ τεκμηριωμένη ὁμιλία στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τοῦ διακεκριμένου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀντωνίου *ΚΟΥΝΑΔΗ*, «*Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνὰ τὸν κόσμον : παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον*», Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τόμος 84 Α', 2009, σελ. 169 ἐπ.].

3.- Ἐπίγνωσις τῶν Γερμανῶν καὶ ἑλληνικὴ ἀνταπόκρισις.

Ἐπίγνωσιν τῆς ἀνωτέρω μοναδικῆς συμβολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὸν ἀνθρώπινο πολιτισμό, οὐσιαστικῶς ὡς γεννήτορος αὐτοῦ, ἔχουν ἀναμφισβητήτως καὶ οἱ Γερμανοί. Ἀνέκαθεν. Οἱ ἐπιδόσεις τους στὴν καλλιέργεια τῶν σπουδῶν γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα καὶ ὁ πακτωλὸς ἐκδόσεων τῶν ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ἡ ὅλη ἐπ' αὐτῶν διεισδυτικὴ ἀνάλυσις καὶ ἱστοριογραφία εὐρίσκονται εἰς τὴν Γερμανίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 19^{ου} αἰῶνος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν πνευματικῶν ἀναζητήσεων, εἰς περιωπὴν ἀδαμάστου ἑλληνολατρείας.

Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καὶ εὐγνωμόνως τὸ ἀναγνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ὅπως ἐπίσης καὶ ὅτι καρποῦνται καὶ ὅσα καλὰ οἱ Γερμανοί, λαὸς ἐργατικὸς, συστηματικὸς καὶ πειθαρχημένος, προσφέρουν μὲ τὴν πνευματικὴν τους ἀκτινοβολία καὶ τὰ τεχνολογικὰ τους ἐπιτεύγματα, ἀπὸ τὰ ὅποια, ἀμφότερα, καὶ οἱ Ἕλληνες, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς οἰκουμένης, τόσον ὠφελοῦνται. Ἔτσι δὲν εἶναι μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀνακύψασα ἐκ τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ὀργανωθεῖσα κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον λαμπρὸν Κυβερνήτην τῆς *Ἰωάννην Καποδίστριαν*, ἀκολούθως συνεκροτήθη εἰς βιώσιμον κράτος κυρίως ἀπὸ τὴν ἐξόχως φιλελληνικὴν Βαυαρικὴν Δυναστείαν (τοῦ

Όθωνος) [βλέπε σχετικῶς τὸ τεκμηριωμένο βιβλίον *Κωνσταντίνου ΚΩΤΣΑΒΕΛΗ, Ἑλληνοφιλία τῶν Βαυαρῶν, Ὁθων Α', Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος*, Μόναχον, 2007], ἡ ὁποία καὶ μᾶς ἐπροικοδότησε μὲ βασικὰ νομοθετήματα, τὰ καλλίτερα, ὅπως πολλαχόθεν ἀναγνωρίζεται, τῆς ἐποχῆς, τὰ ὁποῖα καὶ ἴσχυσαν ἐπὶ ἑκατονταετίαν καὶ πλέον, βεβαίως μὲ τὶς ἀναγκαῖες κατὰ τὴν διαδρομὴ τοῦ χρόνου τροποποιήσεις καὶ προσθήκες, συγκεκριμένως ὁ *Ποινικὸς Νόμος* καὶ ἡ *Ποινικὴ Δικονομία* μέχρι 1.1.1951, ἡ *Πολιτικὴ Δικονομία* μέχρι 15.9.1968, ὁ *Ἐμπορικὸς Νόμος* μάλιστα (κατὰ μετάφρασιν τοῦ γαλλικοῦ τοῦ 1808) μὲ ὠρισμένες διατάξεις του ἰσχύει μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ! Ἀλλὰ καὶ μεταγενεστέρως μεγάλα τμήματα τῆς νομοθεσίας μας κατεστρώθησαν μὲ βάσι γερμανικὰ πρότυπα (π.χ. ὁ *Ἀστικός μας Κῶδιξ* μὲ βάσιν τὸν Γερμανικὸν τοῦ 1900). Ἐνῶ καὶ ἑκατοντάδες Ἑλληνόπαιδες ἐφοίτησαν καὶ φοιτοῦν ἢ συμπληρῶνουν τὶς σπουδές των, εἰς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης κλάδους, σὲ Γερμανικὰ Πανεπιστήμια.- Ἐπίσης οἱ Ἕλληνες δὲν ξεχνοῦμε, ὅτι κατὰ τὰ δύσκολα γιὰ τὴν Πατρίδα μας μεταπολεμικὰ χρόνια ἀρκετὲς χιλιάδες συμπατριωτῶν μας ἔγιναν δεκτοὶ ὡς μετανάστες καὶ εἰργάσθησαν ἐπὶ χρόνια στὴν Γερμανία, συντελέσαντες ὅμως ἔτσι καὶ αὐτοὶ στὴν ἀνόρθωσι τῆς κατεστραμμένης ἀπὸ τὸν πόλεμο γερμανικῆς οἰκονομίας. Μάλιστα πολλοὶ ἐξακολουθοῦν καὶ τώρα νὰ διαμένουν καὶ ἐργάζονται ἐκεῖ.

Ὅλα τὰ γεγονότα αὐτὰ συνετέλεσαν στὴν ἀναθέρμανσι τῶν ἑλληνογερμανικῶν σχέσεων, ἰδιαίτερος μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία μὲ τὴν εἰσοδὸ μας στὴν *Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα* καὶ στὴν *Εὐρωζώνη* συμβιοῦμε καὶ μὲ τὸν ἄξιο καὶ εἰς ὅλους σεβαστὸ γερμανικὸ λαό. Καὶ φυσικὰ ἐγκατελείψαμε στὴ λήθη τὰ ὅσα, ὡς ἀνωτέρω (ἀριθ. 1), εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸν 20ὸ αἰῶνα διέπραξε. Καὶ καλὰ ἐκάναμε. Βλέπετε, εἴμαστε καλοκάγαθος, εὐγενικὸς καὶ εὐχαρις λαὸς καὶ γρήγορα συγχωροῦμε...

4.- Ἐξήγησις τῶν σημερινῶν γερμανικῶν ὕβρεων.

Τὴν προκειμένην νηφαλιότητα σοβαρώτατα διετάραξαν, μὲ εὐεξήγητον ἐπικίνδυνον κλονισμόν τοῦ ἔναντι τῶν Γερμανῶν λαϊκοῦ αἰσθήματος, οἱ ἐντελῶς ἀπροσδόκητες πρόσφατες γερμανικὲς ὕβρεις. Μὲ ἀνάκλησι στὴν Πανελλήνια μνήμη ὅλων τῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα οἱ Γερμανοὶ εἰς βάρος μας διέπραξαν, κυρίως κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ παραλόγου αὐτοῦ φαινομένου τῶν ἀσυστάτων ὕβρεων εἶναι ὀρατὴ. **Οἱ Γερμανοὶ ὕβριζουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, διότι δὲν ξεχνοῦν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐματαίωσε τὰ ὑπερφίαλα τῆς κοσμοκυριαρχίας ἰμπεριαλιστικὰ τῶν σχέδια.** Καὶ κατὰ τὸν Α' παγκόσμιον πόλεμον, ὅποτε ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν ἄμυνάν της εἰς τὸ Μακεδονικὸν μέτωπον ἐστέρησε τὴν Γερμανίαν τῆς διεξόδου της στὴν

Μεσόγειο και απέτρεψεν ἔτσι τὴν προσβολὴν τοῦ Σουέζ, ζωτικοῦ κόμβου τῆς ἀντιπάλου Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας στὴν μέσῳ αὐτοῦ πρὸς τὶς τότε Βρεταννικὲς Ἰνδίες ἐπικοινωνία της, συντελεστοῦ καθοριστικοῦ καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἔκβασι τοῦ πολέμου. Καί, ἰδίως, κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον, ὅποτε πανθομολογουμένως, κατὰ τοὺς ἀρμοδίους στρατιωτικοὺς καὶ ἄλλους ἀναλυτές, ἡ Ἑλλάς ἔδωσε τὴν Νίκην, διότι αὐτὴ μὲ τὴν ἐπικὴν ἀντίστασίν της καθυστέρησεν ἐπὶ μῆνες τὴν ἀποφασισθεῖσα γερμανικὴν ἐπίθεσι κατὰ τῆς, τότε, Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, καθυστέρησις, ἡ ὁποία καὶ ἀπέβη μοιραία λόγῳ τοῦ ἐνσκήψαντος δριμυτάτου ρωσικοῦ χειμῶνος, πὺν ἠμπόδιζε τὶς ἐπιχειρήσεις, καὶ τοῦ δοθέντος ἐν τῷ μεταξὺ χρόνου στοὺς σοβιετικοὺς γιὰ τὴν ἀμυντικὴ τους προπαρασκευή [βλέπε σχετικῶς τὰ μὲ σημαντικὴν τεκμηρίωσιν ὠραῖα βιβλία τοῦ ἀειμνήστου *Αχιλλέως ΚΥΡΟΥ, Ἡ Ἑλλάς ἔδωσε τὴν Νίκην, β' ἔκδοσις, καὶ Ἡ ἀποφασιστικὴ καμπὴ τοῦ πολέμου, ἀμφότερα Ἀθῆναι, 1945 καὶ 1946 ἀντιστοίχως, «Ἄετός»].*

Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Διότι ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο. Ἀπὸ ὅλες τὶς κατακτηθεῖσες κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμο χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ τὴν κυρίαν ἐχθρὰν τους Γαλλίαν, οἱ Γερμανοὶ κατώρθωσαν νὰ στρατολογήσουν μυριάδες ἐθελοντῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐπολέμησαν στὸ πλευρὸ τους στὸ ρωσικὸ μέτωπο. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δὲν βρῆκαν οὔτε ἓνα ἐθελοντή, γιὰ νὰ συμπολεμήσῃ μαζί τους.

Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικὸ τῆς ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης καὶ δυσπιστίας των ἀκόμη καὶ ἔναντι τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι φέρονται ὡς συνεργασθέντες μαζί τους, ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ ἔκτοτε ἀνομολογοῦσαν, σὲ ἔγγραφα καὶ ἀναφορὰς των, ὅτι οἱ συνεργάτες τους αὐτοί, - ὀλίγοι τέως φιλελεύθεροι δημοκρατικοί, κυρίως δὲ ἰδεολογικῶς προσκείμενοι σ' αὐτοὺς ἤδη πρὸ τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ διχασμοῦ (γερμανόφιλοι), - ἐνεργοῦσαν ὄχι γιὰ χάρι τους (τῶν Γερμανῶν), ἀλλὰ στὸ πλαίσιο ἄλλης θεωρήσεως. Συγκεκριμένως, εἶχεν ἀρχίσει ἡ δρᾶσις τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων [Κ.Κ.Ε. καὶ τὰ ὑποχειρίά του (προσωπεῖα) Ε.Α.Μ., Ε.Λ.Α.Σ., κλπ., πλαισιούμενα ἀπὸ τὶς ἐκτελεστικὲς ὀμάδες τῆς φοβερῆς Ο.Π.Λ.Α. («Ὀμάδες Προστασίας Λαϊκῶν Ἀγωνιστῶν»)] καὶ κατέστη ὀλοφάνερον, ὅτι πρωταρχικὸς σκοπὸς των δὲν ἦτο ἡ ἀντίστασις ἐναντίον τοῦ κατακτητοῦ.

Πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν συνεχείᾳ κατεφάνη μὲ τὴν ἀπροκάλυπτη πλέον συνεργασία των μὲ τὸν κατακτητὴ, τὸν ὁποῖον καὶ ἄφισαν νὰ ἀποχωρήσῃ ἀνενόχλητος, παραδίδων σ' αὐτοὺς τὴν ἐξουσία (!), κατὰ τὰ ρητῶς διαλαμβανόμενα εἰς τὴν ἀπὸ 1^{ης} Σεπτεμβρίου 1944 ἔγγραφη συμφωνία στὸ Λεϊβάδι Θεσσαλονίκης μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ *Καπετὰν Κίτσου*, Διοικητοῦ 2^{ου} Τάγματος 31^{ου} Συντάγματος τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ο.Μ.Μ. (*Ὀμάδος Μεραρχιῶν Μακεδονίας*), καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ταγματάρχου *Ἐριχ Φένσκε*, Διοικητοῦ τῆς μονάδος 31756, ὡς ἐκπροσώπου

τῶν ἐνόπλων Γερμανικῶν Δυνάμεων τῆς Στρατιᾶς Αἰγαίου. Μὲ τὴν συμφωνία αὐτή, μεταξὺ ἄλλων, **ὁ μὲν Ε.Λ.Α.Σ. ἀνέλαβε** «τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴ ἐμποδίση τὴν ἀποχώρησι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Ο.Μ.Μ., μπαίνοντας σὲ κάθε ἐκκενούμενο τμήμα μετὰ τὴν ἀναχώρησι καὶ τοῦ τελευταίου γερμανοῦ στρατιώτου» (ὄρος 1^{ος}), καὶ συγχρόνως ἐδήλωσε, ὅτι «δὲν φέρνει καμμιά εὐθύνη, ἂν ἀντιλαϊκὲς προδοτικὲς ομάδες ἐπιτεθοῦν κατὰ γερμανικῶν δυνάμεων» (ὄρος 4^{ος}) καὶ ἀνέλαβεν ἐπίσης « μὲ τὴν συνεργασία τῶν Βουλγαρικῶν καὶ Ἀλβανικῶν παρτιζάνικων τμημάτων τὴν καταπολέμησι τῶν ἀντιλαϊκῶν παρτιζάνικων ομάδων» (ὄρος 6^{ος}). **ἡ δὲ γερμανικὴ Α.Σ.Δ.Μ.Α.** (Ἀνωτάτη Στρατιωτικὴ Διοίκησις Μακεδονίας - Αἰγαίου) **ἀνέλαβε** τὴν ὑποχρέωσι «νὰ διατάξη τὴν ἀποχώρησι τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποία καὶ θὰ παραδώσῃ στὸν ἐφεδρικὸν Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τὴν πολιτικὴν ὀργάνωσιν τοῦ Ε.Α.Μ.» (ὄρος 2^{ος}) καὶ νὰ «παραχωρήσῃ στὸν Ε.Λ.Α.Σ. βαρὺ ὄπλισμὸ καὶ ἀνάλογο πολεμικὸ ὑλικὸ γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν παραπάνω ομάδων» (ὄρος 5^{ος}) [βλέπε τὸ κείμενον τῆς συμφωνίας αὐτῆς στὸ ἀποκαλυπτικὸ βιβλίον τῆς παραπλανημένης, μεταμεληθείσης «ἀγωνίστριας τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ» **Μαργαρίτας ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ** «Πόλεμος καὶ Αἷμα, Ταξίδι στὸ παρελθόν, Ταξίδι στὸν πόνο», Ἐταιρεία Μελέτης Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, Ἀθήνα, 2007, σελ. 368].

Ὅχι λοιπὸν ἡ ἀνένδοτη κατὰ τοῦ κατακτητοῦ ἀντίστασις. Ἀλλὰ πρωτίστη καὶ ἄμεση ἐπιδίωξις καὶ πρακτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν ὑποχειρίων του ὀργανώσεων ἦτο ἡ διὰ τῆς βίας μονοπώλησις τῆς κατὰ τῶν κατακτητῶν (γερμανῶν - ἰταλῶν - βουλγάρων) ἀντιστάσεως, ὥστε νὰ ἐπακολουθήσῃ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀνεμπόδιστη, ἐλλείψει ἀντιπάλου μὲ ἀντιστασιακὲς περγαμηνές, ἢ ἐπικράτησις τῶν καὶ ἔτσι ἢ κομμουνιστικοποιήσις τῆς χώρας. Πρὸς τοῦτο καὶ εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς τὴν καταπολέμησι κάθε ἄλλης ἀντιστασιακῆς ομάδος μὲ τὴν κατασυκοφάντησίν της ὡς δῆθεν συνεργαζομένης μὲ τοὺς κατακτητὲς καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν της ὡς «ἀντιλαϊκῆς», - ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω συμφωνία τῆς 1.9.1944 τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. μὲ τοὺς Γερμανοὺς, - εἰς τὴν δίωξιν καὶ ἐξόντωσιν κάθε ἄλλης ἀντιστασιακῆς ὀργανώσεως ἢ κινήσεως, ἔστω καὶ γνησίως καὶ καταφανῶς δημοκρατικῆς, ἢ ὁποία δὲν θὰ προσχωροῦσε στὸ Ε.Α.Μ. Ὅπως π.χ. συνέβη μὲ τὸν δημοκρατικὸν Συνταγματάρχην **Δημήτριον Ψαρρόν**, στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιστασιακῆς ὀργανώσεως Ε.Κ.Κ.Α. («Ἐθνικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἀπελευθέρωσις») καὶ ἠγέτην τοῦ ἀνταρτικοῦ 5/42 Συντάγματος, ὑπούλως δολοφονηθέντα ἀπὸ τὸν Ε.Λ.Α.Σ. μαζί μὲ τὶς ἑκατοντάδες ὑπ'αὐτὸν ἄνδρες. Ἡ ὅπως συνέβη μὲ αὐτὸν τὸν Στρατηγὸν **Στέφανον Σαράφην**, πανελληνίως γνωστὸν δημοκρατικόν, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθεν εἰς τὰ βουνὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἰδικῆς του ἀνταρτικῆς ομάδος, κατεδιώχθη καὶ συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ἐξητελείσθη περιφερόμενος καὶ πτυσσόμενος ὑπὸ ἐγκαθέτων σὲ ὄρεινὰ χωριά τῆς Ρούμελης καὶ ἀκολούθως, συμφωνήσας μὲ πρότασιν τοῦ διώκτου του **Ἄρη Βελουχιώτη**, ἐνεργοῦντος εἰς τὸ πλαίσιον μερίμνης τοῦ Κ.Κ.Ε. γιὰ τὴν προσέλκυσιν ἐπωνύμων σὶς ὀργανώσεις του, ἐγένεν Ἀρχηγὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.· γεγονός, τὸ

όποιον βεβαίως και τὸν κατέστησε περίγελων πάντων, μὲ χαρακτηριστικὸν τὸ συμβάν κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Λιβάνου (17-20 Μαΐου 1944), ὅταν, προσελθὼν ὑπὸ τὴν ιδιότητά του αὐτὴν εἰς αὐτό, ὁ συμμετέχων πολιτικὸς Ἀρχηγὸς τῆς ἀνωτέρω Ε.Κ.Κ.Α. αἰμίμηστος *Γεώργιος Καρτάλης*, τὸν διέκοψεν ὀμιλοῦντα, λέγων κατὰ πρόσωπον και ἐνώπιον πάντων « *πάψε ἐσύ, ποῦ ἔγινες Ἀρχηγὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. δι' ἐμπτυσμοῦ!* »!

Ὑπὸ τὴν προκειμένην λοιπὸν θεώρησιν οἱ ἀνωτέρω συνεργασθέντες και ἐνόπλως μὲ τοὺς Γερμανοὺς, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐπιχειρήσεις των ἐναντίον ἀνταρτικῶν δυνάμεων τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., προέβαλαν τὴν δικαιολογίαν, ὅτι ἔπραττον αὐτό, δηλαδὴ ἐπολεμοῦσαν ἐναντίον συμπατριωτῶν των Ἑλλήνων, διότι προτιμοῦσαν τὴν πρόσκαιρη γερμανικὴ τῆς Πατρίδος κατοχὴν ἀπὸ τὴν ὀριστικὴν ἀκολουθῶς κομμουνιστικοποίησίν της. Βεβαίως ἢ ἐθνικῶς ἀπαράδεκτη αὐτὴ συνεργασία, παραλλήλως πρὸς τὸ ἐπικαλούμενον ἰδεολογικὸν αὐτὸ ὑπόστρομα, εἶχεν ἀρκετὲς φορὲς και ἰδιωφελῆ κίνητρα, ὅπως ἀσύστολον χρηματισμὸν, ἀκόμη και ἀρπαγὲς και λεηλασίες και ἄλλα συναφῆ ἐγκλήματα [βλέπε γιὰ τοὺς ἐν λόγῳ συνεργάτες π.χ. τὸ βιβλίον τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης *Πολυχρόνη ΕΝΕΠΕΚΙΔΗ, Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀντίστασις 1941-1944 ὅπως ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὰ μυστικὰ ἀρχεῖα τῆς Βέρμαχτ εἰς τὴν Ἑλλάδα, Μία νεοελληνικὴ τραγωδία*, Ἀθῆναι, 1964, «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας». Παρόμοιες διαπιστώσεις γιὰ τοὺς συνεργασθέντες μὲ τοὺς Γερμανοὺς στὴν Μακεδονία και Θράκη περιέχονται και στὰ ἐνδιαφέροντα βιβλία τοῦ Καθηγητοῦ *Νίκου ΜΑΡΑΝΤΖΙΔΗ. Γιασασίν Μιλλέτ, Ζήτω τὸ Ἔθνος*, Ἡράκλειο, 2001, «Πανεπιστημιακὲς Ἐκδόσεις Κρήτης»,- ἐπίσης ἐπιμελεῖα *Ἰδίου, Οἱ ἄλλοι Καπετάνιοι. Ἀντικομμουνιστὲς ἐνοπλοὶ στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς και τοῦ ἐμφυλίου*, 4^η ἐκδόση, 2007, Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας», ὡς και *Στράτου ΔΟΡΔΑΝΑ, Ἑλληνας ἐναντίον Ἑλλήνων. Ὁ κόσμος τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας στὴν κατοχικὴ Θεσσαλονίκη 1941-1944*, Θεσσαλονίκη 2006, «Ἐπίκεντρο»].

Ἡ ἐπίγνωσις τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν περὶ Ἑλλάδος ὡς πρωτίστου ἐμποδίου στις ὅποιες γερμανικὲς ἐπιδιώξεις, ἀνέκυψε τώρα, μὲ τὴν διεθνή οικονομικὴν και τὴν δημοσιονομικὴν τῆς Πατρίδος μας κρίσιν, ἀπὸ τὰ θολερὰ κατάβαθα τῆς γερμανικῆς ψυχῆς. Καὶ ἐξετοξεύθησαν μὲ τόσην ἐλαφρότητα και ἀνευθυνότητα ἀπὸ, ὑποτίθεται, ἔγκυρον ἐκπρόσωπον τῆς γερμανικῆς κοινῆς γνώμης, οἱ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος και τῶν Ἑλλήνων ἀκατονόμαστες ὕβρεις, ἀλλὰ και ἀδικαιολογήτως δυσμενεῖς γιὰ τὴν Ἑλλάδα κρίσεις ἀκόμη και Γερμανῶν ἐπισήμων. Αὐτὴ εἶναι και ἡ μόνη νοητὴ *ψυχολογικὴ ἐξήγησις* τῆς ἐμφανίσεώς των.-

5.- Ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῶν γερμανικῶν ὕβρεων.

Δὲν χρειάζεται ἢ καταχώρισις ἐδῶ τῶν γερμανικῶν ὕβρεων. Διότι εἶναι τόσο ἀσύστατες και καταγέλαστες, ὥστε γιὰ κάθε σκεπτό-

μενον και νουνεχῆ ὅπου τῆς γῆς ἄνθρωπον εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορριπτέες. Δύο μόνον σημεία αὐτῶν ἐπιβάλλουν ἀπάντησιν.

Τὸ **πρῶτον** εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς συλλογικῶς τῶν Ἑλλήνων ὡς σκανδαλωδῶς *διεφθαρμένων*. Λησμονοῦν ὅμως οἱ ὑβρίζοντες, ὅτι διαφθορὰ χωρὶς διαφθείροντα οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ἀναπτύσσεται. Λοιπόν, τὸ πανθομολογουμένως **μεγαλύτερον σκάνδαλον** εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα εἶναι τὸ **προκληθὲν ἀπὸ γερμανικὴν ἐταιρείαν, τὴν γνωστὴν SIEMENS**. Αὐτῆ, προκειμένου νὰ ἐπιτύχη τὴν κατ' ἀποκλειστικότητα ἀνάθεσιν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον προμηθείας τεχνολογικῶν προϊόντων τῆς (τηλεφωνίας, κλπ.), ἡ ἀνάγκη τῶν ὁποίων ἀνέκυψε κυρίως ἀπὸ τὴν ἀνάληψιν διενεργείας στὴν Ἑλλάδα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 2004, προέβη συστηματικῶς μὲ τοὺς ἐδῶ ἐκπροσώπους τῆς σὲ παχυλὴ δωροδοκία πολιτικῶν κομμάτων, ἴσως δὲ καὶ συγκεκριμένων προσώπων, πολιτικῶν ἢ ὑπηρεσιακῶν παραγόντων. Ἦδη ὑπάρχει ἡ δημοσία περὶ αὐτοῦ ὁμολογία σημαίνοντος πολιτικοῦ στελέχους, ὅτι ἔλαβεν ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς διὰ λογαριασμὸν τοῦ κόμματός του, εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ὁποίου καὶ τὰ κατέθεσε, ἓνα ἑκατομμύριον (1.000.000) Εὐρώ, ἐνῶ τὴν ὅλην ὑπόθεσιν ἐρευνᾷ τώρα ἀνακριτικῶς ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη. Ἀπὸ κανένα ὅμως ἀπὸ τὰ ἐλθόντα στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μέχρι τώρα στοιχεῖα **δὲν προκύπτει, ὅτι ἡ δωροδότησις αὐτῆ ἔγινε κατ' ἀπαιτήσιν τοῦ ἐκάστοτε δωροδοκουμένου**. Ὡστε ἡ SIEMENS, χωρὶς νὰ τῆς ζητηθῆ, ἔδιδε προκειμένου νὰ ἐπιτύχη τὴν προτίμησιν τῆς ἰδικῆς τῆς προσφορᾶς. Βεβαίως οἱ λαμβάνοντες κακῶς, κάκιστα ἀπεδέχοντο τὴν δωροδοκίαν. Εἰκάζω, ὅτι οἱ διὰ λογαριασμὸν κομμάτων λαμβάνοντες ἔπραττον τοῦτο χωρὶς περισκεψῆν καὶ ἰδιαίτερον προβληματισμόν, διότι ἀνέκαθεν τὰ πολιτικὰ κόμματα στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ στίς ἄλλες χῶρες, χρηματοδοτοῦνται, ἐκτὸς τῶν γλίσχρων, συνήθως οὐδέποτε καταβαλλομένων, συνδρομῶν τῶν μελῶν των, ἀπὸ ἰδιῶτες καὶ κυρίως ἐπιχειρήσεις. Ἀσυγχώρητοι ἀπολύτως εἶναι μόνον οἱ τυχόν δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἐνθυλακώσαντες τὰ λαμβανόμενα, πολιτικὰ πρόσωπα ἢ ὑπηρεσιακοὶ παράγοντες, ἐὰν καὶ ποῖοι, αὐτὸ θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν ἐνεργουμένη δικαστικῆ τῆς ὑποθέσεως διερεύνησιν. Σὲ κάθε ὅμως περίπτωσιν ἡ κυρία εὐθύνη βαρύνει τὸν ἐκμαυλίζοντα, χρηματικῶς ἢ ἄλλως, καὶ ὄχι τὸν ὑποκύπτοντα εἰς τὸ προσφερόμενον δέλεαρ, ἢ εὐθύνη τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶναι παρεπομένη, δευτερεύουσα ! Ἐπομένως ἐδῶ **τὴν εὐθύνην τοῦ σκανδάλου τῶν δωροδοκιῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς φέρει πρωτίστως ἡ SIEMENS**. Καὶ κατ' ἀκολουθίαν, μόνον οἱ Γερμανοὶ δὲν δικαιοῦνται νὰ μᾶς χλευάζουν γιὰ σκάνδαλα καὶ διαφθορά, ὅταν αὐτοί, ἡ γερμανικὴ ἐταιρεία SIEMENS, εἶναι οἱ πρωτουργοὶ καὶ κυρίως ὑπεύθυνοι τοῦ μεγαλύτερου ἀπὸ τὰ σκάνδαλα.-

Τὸ δεύτερον σημεῖον ὕβρεων, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἀποστομωτικὴν ἀνασκευὴν, εἶναι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὀδυνηρὴν γιὰ τὴν Πατρίδα μας περιπέτειαν τοῦ λεγομένου «ἐμφυλίου πολέμου» τῆς περιόδου 1946-1949. Συγκεκριμένως χλευάζεται ἀξιολογικῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ ἐπίκλησιν ὅτι τέτοιος εἶναι, ἀλληλοτρῶγεται, ἐκ χαρακτῆρος ἀπεδύθη εἰς αὐτὸν μὲ τὶς τεράστιες ἀνθρώπινες ἀπώλειες καὶ ὑλικὲς καταστροφές. Ἐσκεμμένως ὅμως οἱ ὕβριστές μας ἀγνοοῦν στοιχειώδεις, δεδομένες ἱστορικῶς ἀλήθειες.

Πράγματι, κατ' ἀρχὴν καταχρηστικὸς ὁ λόγος περὶ «ἐμφυλίου πολέμου». Ὅπως διδάσκει ὁ Πλάτων, ἡ λέξις «πόλεμος» κυριολεκτεῖται μόνον ἐπὶ διαμάχης μετὰ ξένων, ποτὲ μετὰ ὁμοφύλων, πολέμοι εἶναι μόνον ξένοι καὶ ὁ πόλεμος μόνον μὲ ξένους διεξάγεται, ἐνῶ ἡ διαμάχη καὶ ἀντιπαράθεσις πρὸς ὁμοφύλους ὀνομάζεται «στάσις».

Λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ Πλάτων, κατὰ λέξιν, «... λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκεῖον καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῆ τοῦ οἰκεῖου ἔχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῆ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος» (Πολιτεία, 470 B).

Καὶ ἡ στάσις αὐτὴ δὲν ἦτο εἰς τὴν περιπτώσιν ἑλληνογενῆς, δὲν ἐβγάλαμε μόνονι μας τὰ μάτια. Ἄς θυμηθοῦμε τὴν ἱστορικὴν ἀλήθεια :

Ἡ περίοδος 1946-1949 ἦτο ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν μεσουρανοῦσεν ἀδυσώπητος ὁ ἀποκληθεὶς ψυχρὸς πόλεμος μετὰξὺ ἀφ' ἑνὸς τῶν ἐλευθέρων δημοκρατιῶν τῆς Δύσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ κομμουνιστικοῦ συνασπισμοῦ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ ὑποχειριῶν τῆς χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Διακηρυχθεὶς σκοπὸς τοῦ τελευταίου ἦτο ἡ παγκόσμιος ἐπικράτησις μὲ πρῶτον φυσικὰ θῦμα τὴν ὑπόλοιπην Εὐρώπην. Εὐθεῖα βεβαίως σύγκρουσις, πού θὰ ὠδηγοῦσεν ἀναποφεύκτως σὲ Γ' παγκόσμιον πόλεμον, δὲν ἀπετολμήθη. Ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικὴ διάβρωσις τῶν Δημοκρατιῶν μόνον διὰ τοῦ ἔργου τῶν κατὰ τόπους ἰσχυρῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων δὲν ἀρκοῦσε. Ἐτέθη ἀμεσώτερος στόχος. Ἡ διὰ τῆς κομμουνιστικοποιήσεως καὶ τῆς Ἑλλάδος ἄμεση ἔξοδος τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον, γιὰ τὴν κύκλωσι τῆς Εὐρώπης. Καὶ ὡς ὄργανον ἐχρησιμοποιήθησαν οἱ ἐδῶ ὁμόφρονες, τὸ στασιάσαν Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐπικράτησίν του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ζητούμενο τίμημα τῆς πρὸς αὐτὸ ξένης συνδρομῆς εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος. Τὸ Κ.Κ.Ε. ὡς διεθνιστικὸν καὶ ὄχι ἐθνικὸν κόμμα, δηλαδὴ ἡ ἡγεσία του καὶ ὄχι ἡ ἀγέλη τῶν δουλικῶς ἀκολουθούντων ὀπαδῶν, δὲν εἶχεν συνειδησιακὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου προβλήματα, ἀφοῦ ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεσοπολέμου (τὴν δεκαετία τοῦ 1920) εἶχε συμφωνήσει στὸ σταλινικὸ πρόγραμμα ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης μας, δηλαδὴ στὸν ἀκρωτηριασμό τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ἐθνοπροδοτικὴ στάσις, τὴν ὁποῖαν ἄλλωστε τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ

ἀκολούθως ἐπανειλημμένως ἐπανέλαβε, ὅπως μὲ τὴν γραπτὴν συμφωνίαν τῆς 12^{ης} Ἰουλίου 1943 στὸ *Πετριτσι*, μεταξὺ αὐτοῦ (Κ.Κ.Ε.) καὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος *Βουλγαρίας*, - μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς 5^{ης} Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ τῆς 30.1.1949 στὸν Γράμμο, - κλπ. [βλέπε σχετικῶς καὶ τὸ ἀνωτέρω βιβλίον τῆς *Μαργαρίτας ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ* «*Πόλεμος καὶ Αἷμα, Ταξίδι στὸ παρελθόν, Ταξίδι στὸν πόνο*», εἰς τὴν σελ. 367 τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον τῆς ἀνωτέρω συμφωνίας *Πετριτσιου*, ἢ ὁποία προέβλεπε καὶ ἀντονόμησι τῆς Μακεδονίας (ῥος 6^{ος}) καὶ παροχὴ στὴν Βουλγαρία ἐδαφικῆς διεξόδου στὸ Αἰγαῖο (ῥος 4^{ος})].

Ἔτσι ἐξαπελύθη τὸ 1946 ἡ ἔνοπλη στάσις τοῦ Κ.Κ.Ε., χωρὶς συμμετοχὴν κανενὸς ἄλλου κόμματος ἢ πολιτικοῦ, οὔτε καὶ ἐκ τῶν παρασυρθέντων καὶ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντων εἰς τὸ κατοχικὸν Ε.Α.Μ. (Σβώλου, Τσιριμώκου, κλπ.). Καὶ ὁ ψευδώνυμος «Δημοκρατικὸς Στρατός» τοῦ συνεκροτήθη μὲ ἐπιστράτευσιν κομματικῶν στελεχῶν καὶ ὁπαδῶν του, ἀλλὰ καὶ σωρείας παραπλανηθέντων ἀπὸ ἀπατηλὴν συνθηματολογία καὶ ἀδίστακτον ψευδολογίαν ἀγνῶν καὶ ἀνυπόπτων Ἑλλήνων, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ χιλιάδες ἄλλους βιαίως, μὲ ἐπιδρομὲς εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν, στρατολογηθέντες χωρικοὺς, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅμως μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία καὶ κατέφευγον, παραδιδόμενοι, εἰς τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις.

Καὶ ἡ προκειμένη ἔνοπλη στάσις τοῦ Κ.Κ.Ε. οὔτε αὐτοδύναμη, οὔτε ἑλληνοτραφῆς ἦτο. Διότι οἱ βόρειοι γείτονες τῆς Ἑλλάδος τὴν ὀργάνωσαν, ἐξεπαίδευσαν τὰ κύρια στελέχη τῆς εἰς τὶς χώρες των, κυρίως τὸ Μπουλκες (τῆς Νοτιοσλαβίας), ἐξώπλισαν καὶ κατηύθυναν, ὅπως καὶ ἀρμοδίως διεπιστώθη, ὕστερα ἀπὸ ἐπιτόπιον ἔρευναν, ὑπὸ Διεθνoῦς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, συσταθείσης ἀπὸ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὰ συμπεράσματα τῆς ἀπὸ 23.5.1947 ἐκθέσεώς της.

Μὲ μελανωτέραν σελίδα τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς τὸ κατάπτυστον **παιδομάζωμα**, δηλαδὴ τὴν διαρπαγὴν χιλιάδων, συγκεκριμένως 28.010, μικρῶν Ἑλληνοπαίδων ἡλικίας μόλις 3 ἕως 14 ἐτῶν τῆς ὑπαίθρου χώρας ἀπὸ τοὺς γονεῖς των καὶ τὴν βίαιη μεταφορὰν των σὲ γειτονικὲς καὶ ἄλλες κομμουνιστικὲς χώρες, γιὰ νὰ μεταβληθοῦν μὲ πλύσιν ἐγκεφάλου σὲ γενιτσάρους, ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος των. Παιδομάζωμα, τὸ ὁποῖον ἐπισήμως ἐστιγματίσθη ἀπὸ τὴν ἐπιτοπίως ἐργασθεῖσαν «**Βαλκανικὴν Ἐπιτροπὴν**» τοῦ Ο.Η.Ε. μὲ τὴν ἀπὸ 21.5.1948 ἀπόφασίν της, ὡς «**κακούργημα γεννοκτονίας**» (crime of genocide). Σχετικῶς ἰδιαίτερος διαφωτιστικὸν εἶναι τὸ βιβλίον ἑνὸς ἐκ τῶν ὀργανωτῶν τοῦ ἐν λόγῳ κακουργήματος, τοῦ μεταμεληθέντος «**Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Παιδομαζώματος**» **Γεωργίου ΜΑΝΟΥΚΑ** ὑπὸ τὸν τίτλον «**Παιδομάζωμα, Τὸ μεγάλο ἔγκλημα κατὰ τῆς φυλῆς**», ἔκδοσις τοῦ Συλλόγου Ἐπαναπατρισθέντων ἐκ τοῦ Παραπετάσματος, Ἀθῆναι, 1961 (ὑπάρχει καὶ ἀναστατικὴ ἔκδοσις Μαΐου 2003 ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Πελασγός).

Καὶ ὅτι ἡ ἐπιδιωχθεῖσα πλῆσις ἐγκεφάλου ἔστω μόνον ἐν μέρει ἐτελεσφόρησεν, ἀποδεικνύεται σήμερα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι στήν ἰδίαν ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος ἐπιβουλήν, συνεχιζομένην τώρα ἀπὸ τὸ διάδοχον τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, θνησιγενὲς ξενοκίνητον (ἀπὸ τὶς Η.Π.Α.) κρατίδιον τῶν Σκοπίων, μὲ τὴν οἰκειοποίησιν τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας καὶ τὶς προβαλλόμενες εἰς βᾶρος μας ἀξιοθρήνητες διεκδικήσεις του, πρωτοστατοῦν ὡς σύγχρονοι ἐφιάλτες κυρίως παιδιὰ τοῦ παιδομαζώματος ἐκείνου καὶ καταφυγόντες ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἦττα τους, *συμμορίτες, φυγόδικοι ἔνοχοι τοῦ ἐγκλήματος τῆς προδοσίας τῆς χώρας, ὡς καὶ ἀπόγονοι αὐτῶν*. Μὲ πρῶτον καὶ καλλίτερον ἐξωμότην τὸν σημερινὸν Πρωθυπουργὸν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, καταγόμενον ἀπὸ χωριὸ τῆς Φλωρίνης καὶ φέροντα ἐκσλαβισθὲν τὸ ὄνομα Γκρουέφσκι...

Καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ἑλλάς διατελοῦσεν ὑπὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστῶς, μὲ τὴν Βουλὴν λειτουργοῦσαν καὶ διακομματικὴν Κυβέρνησιν μὲ Πρωθυπουργὸν τὸν ἀείμνηστον Ἀρχηγὸν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων Θεμιστοκλῆν Σοφούλην. Καὶ *διεξήγαγε σκληρότατον ἀγῶνα πρὸς καταστολὴν τῆς ξενοκινήτου ἐνόπλου στάσεως, μὲ τὴν ὁμοφωνίαν ὅλων τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ δυνάμεων τῆς χώρας* (πλὴν βεβαίως τοῦ στασιάσαντος Κ.Κ.Ε.).

Ἡ σκληρότης τοῦ πανεθνικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος καταφαίνεται, πέρα τῶν τεραστίων ὑλικῶν καταστροφῶν, καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν ἀνθρωπίνων ἀπωλειῶν, μὲ τὸν ἀκόλουθον ἀπολογισμόν : ἐκτελεσθέντες ἀπὸ τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτες *πολίται* 4.123, - ἐκτελεσθέντες *ἱερεῖς* 165,- *πολίται* φονευθέντες εἰς *ναρκοπέδια* 931,- Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τῆς *Χωροφυλακῆς*, φονευθέντες 1.579, τραυματισθέντες 2.329,- Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τοῦ *Στρατοῦ*, φονευθέντες 12.777, τραυματισθέντες 37.732 (βλέπε σχετικῶς τὸ διαφωτιστικώτατον βιβλίον τοῦ *Εὐαγγέλου ΑΒΕΡΩΦ, Φωτιά καὶ Τσεκούρι*, μετάφρασις ἐκ τῆς γαλλικῆς, Ἀθήναι, Ἔστια, 1974, σελ. 466).

Καὶ ἡ πλήρης καταστολὴ ἐπετεύχθη τὸν Αὐγούστον τοῦ 1949 μὲ τοὺς ἐπικοῦς ἀγῶνες στὶς ὄροσειρὲς τοῦ *Γράμμου* καὶ τοῦ *Βιτσιίου* καὶ τὴν ἐκεῖ τελειωτικὴ συντριβὴ τῶν κομμουνιστικῶν συμμοριῶν, τὰ ὑπολείμματα τῶν ὁποίων κατέφυγον στὶς φιλικές των πρὸς βορρᾶν κομμουνιστικὲς χῶρες (πλὴν τῆς *Νοτιοσλαβίας*, ἡ ὁποία εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν σοβιετικὸν συνασπισμόν).

Ἔτσι ὁ ἀγὼν ἐκείνος τοῦ Ἔθνους, ἀγὼν ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διεξήχθη καὶ πρὸς προστασίαν τῶν *δημοκρατικῶν μας θεσμῶν*, διασφάλισεως ἐλευθέρου ἐθνικοῦ δημοκρατικοῦ βίου ἐναντίον κομμουνιστικῆς ἐπιβουλής, καὶ πρὸς *διαφύλαξιν τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος*, ἀφοῦ ἡ ἐπιβουλή ἀποσκοποῦσε καὶ εἰς τὸν ἀκρωτηριασμόν τῆς Πατρίδος μας, μὲ ἀπόσπασιν καὶ αὐτονόμησιν κυρίως τῆς *Μακεδονίας* μας. Αὐτὰ βεβαίως δὲν ἐνδιαφέρουν τοὺς Γερμανούς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτά.

Διότι *ή Νίκη εκείνη του Έλληνικού λαού έχει και πανανθρώπινη διάσταση*. Εάν τότε ή Ελλάς υπέκυπτε, και εξετεινέτο τοιουτοτρόπως ή σοβιετική κυριαρχία μέχρι της Μεσογείου, ή μὲν γείτων Τουρκία, πάντοτε καιροσκοπός, θα ενέδιδε, ή δὲ λοιπή Εὐρώπη, περιδεής και υπό την πίεσιν τῶν ισχυρῶν κατὰ τόπους κομμουνιστικῶν κομμάτων, ἀσφαλῶς θα ἐσυνθηκολόγει. Ἔτσι και ή Δυτική Εὐρώπη θα ἐσύρετο υπό τὸ πέλημα τῆς σκοταδιστικῆς σταλινικῆς δουλείας, ή Δημοκρατία παντοῦ θα κατελύετο ἀνεπανορθῶτως και, συνακολούθως, ἐκ τῶν πραγμάτων θα ἀπεκλείετο και ή, ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἀκριβῶς τῆς ἐλευθέρως Εὐρώπης, σημειωθεῖσα μετὰ 40ετίαν ἐξέλιξις, ή ὁποία ὠδήγησεν εἰς τὴν κατάρρευσιν παντοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ δεδομένα, τὰ ὁποία οὐδεὶς μὲ ἐλεύθερον πνεῦμα και τιμίαν συνείδησιν δικαιῶνται νὰ διαστρέφη ή ἀγνοή.

Ὡστε και μὲ τὴν ἐναντίον τῆς ξενοκινήτου στάσεως νίκη, πού κατήγαγον, μὲ τὴν ὑλικὴν μόνον βοήθειαν τῶν συμμάχων μας, μὲ τοὺς ἀγῶνες, τὶς θυσίες και τὸ αἷμα των, μόνα των, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος οὐσιαστικῶς διέσωσαν και πάλιν, ὅπως ἐπανειλημμένως κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰῶνων, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος και τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν.

Αὐτὰ δὲν πρέπει και οἱ Γερμανοὶ νὰ λησμονοῦν.... Ἄς παύσουν λοιπὸν οἱ ὑβρίζοντες νὰ χλευάζουν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν γιὰ τὶς θυσίες και τὸν ἀγῶνα του ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλος *διεξήχθη ὑπὲρ και τῆς ἰδικῆς των ὑπάρξεως και ἐλευθερίας*.

Ἄλλο βεβαίως τὸ ζήτημα, ὅτι και ἐμεῖς, στὴν Ἑλλάδα, μὲ ἀσύγγνωστη ἀπερισκεψία και ἐπιπολαιότητα ὅλα αὐτὰ οὐσιαστικῶς τὰ ξεχάσαμε και ἔτσι *ἐγκατελείψαμεν ἀναξιοποίητο τὸν νέον αὐτὸν τίτλον τιμῆς και καθολικῶς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης στὴν ἐθνικὴ μας κοινότητα*, γιὰ τὴν ἐν λόγῳ συμβολὴ τῆς στὸν παγκόσμιον πολιτισμό. Καὶ τὰ ξεχάσαμε, ὄχι βεβαίως ὁ τὰ τόσα παθῶν Ἑλληνικὸς λαός. Τὰ ἐλησμόνησαν οἱ ποικιλώνυμοι ταγοὶ μας, οἱ ἀγαθῶς μὲν φρονοῦντες ἐκ κακῆς σταθμίσεως ἀνυπάρκτου ἐσωτερικῆς πολιτικῆς σκοπιμότητος, δῆθεν ἐξ ἀνάγκης τῶν πραγμάτων· οἱ περισσότεροι δὲ ἀφελῶς, δεσποζόμενοι ἀπὸ τὴν ἐπίμονη, ἀσύδοτη και διεστραμμένη ἀριστερὴ ἰδεολογικὴ τρομοκρατία, πού μὲ τὰ φληναφήματα περὶ δῆθεν «ἐμφυλίου πολέμου» και δῆθεν «δημοκρατικοῦ στρατοῦ» ὄχι μόνον φθάνει εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀναγορεύη ἀδιστακτοὺς ἐθνοπροδότες σὲ «δημοκρατικούς» ἀγωνιστές, ἀλλὰ και δίδει, κυρίως αὐτή, τὴν δυνατότητα σὲ ἐπιβούλους ξένους, νὰ μᾶς χλευάζουν, ὅπως τώρα, γιὰ καθαρὴ ἀλληλοσφαγή, μὲ πλήρη ἀποσιώπησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι και κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τοῦ 1946-1949 και γιὰ ἐκείνους, πρὸς προστασίαν τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ ἀγωνισθήκαμε ! [βλέπε ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω και τὸ δημοσιευθὲν ἀπὸ 25.8.2005 κείμενόν μου «*Μνήμη Ἐθνική*», καταχωριζόμε-

νον και στην ιστοσελίδα μου www.sartzetakis.gr Μέρος Β', Προσανατολισμοί I].

6.- Η αυτοκριτική τῶν Γερμανῶν.

Οί ὕβρεις εἶναι σὲ κάθε περίπτωσι ἀπαράδεκτες. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπαξιωτικὲς κρίσεις, ὅταν μάλιστα ἀναφέρονται σὲ ἐθνικὲς κοινότητες, πὺν πρωταγωνίσθησαν στὸν παγκόσμιον πολιτισμὸν, ὅπως ἡ ἑλληνική, συγχωροῦνται μόνον ὅταν εἶναι νηφάλιες καὶ βασίμως τεκμηριωμένες. Καὶ θὰ πρέπει πρὸς τοῦτο οἱ κρίνοντες, νὰ ἀτενίζουν προηγουμένως ἐλεγκτικῶς τὴν συμπεριφορὰ τῆς ἰδικῆς τῶν ἐθνικῆς κοινότητος, αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι ἀνήκουν. Μόνον ὅταν αὐτὴ εἶναι ἀνεπίληπτη, καὶ νομιμοποιοῦνται στὶς ὅποιες περὶ ἄλλων ἐκτιμήσεις τῶν.

Διὰ λόγους ἀβρότητας καὶ τὰ ὅσα προσέφερε καὶ προσφέρει τώρα ἡ Γερμανία στὸν ἀνθρώπινον πολιτισμὸν, δὲν πρόκειται νὰ ἀρθρώσω ἐδῶ προσωπικὲς κρίσεις γιὰ τοὺς γερμανοὺς καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν. Εἶναι μάλιστα καὶ περιττό. Πρωτίστως, διότι οἱ ἴδιοι αὐτοπροσδιορίζονται ἀπὸ τὶς πράξεις τῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μερικὲς ἐξετέθησαν ἀνωτέρω. Ἀλλὰ καὶ διότι ἀρκοῦν χαρακτηρισμοὶ γιὰ τὴν ἐθνικὴ τῶν κοινότητα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Γερμανοὺς, ἐξέχουσες, παγκοσμίου ἀναγνωρίσεως πνευματικὲς μορφές τῶν.

Περιορίζομαι, ὄχι μὲ εὐχαρίστησιν, εἰς δύο ἐξ αὐτῶν, τὸν Γκαϊτε καὶ τὸν Σοπενχάουερ.

(α) Ὁ *Γιόχαν Βόλφγκανγκ φὸν ΓΚΑΙΤΕ* (1749-1832), ὅπως κατέγραψεν ὁ γραμματεὺς τοῦ *Ἰωάννης-Πέτρος ΕΚΚΕΡΜΑΝΝ* (1772-1854) εἰς τὸ γνωστότατον ἔργον τοῦ «*Συνομιλίαις Ἑκκερμανν καὶ Γκαϊτε*» (3 τόμοι, 1836-1848), ἐτόνισε, κατὰ λέξιν : « Δὲν χρονολογούμεστε παρὰ μόλις ἀπὸ χθὲς. Εἶναι βέβαια ἀναμφίβολο, ὅτι ἀρκετὰ ἐξελιχθήκαμε ἐδῶ καὶ μισὸν αἰῶνα. **Θὰ χρειασθῶν ὅμως νὰ περάσουν σχεδὸν δύο ἑκατοντάδες χρόνια ἀκόμα**, πρὶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ διανοητικὴ μας πρόοδος εἰσδύσουν καὶ γενικευτοῦν ἀρκετὰ στοὺς συμπατριῶτες μας, **γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δώσουν στὴν ὁμορφιὰ μιὰν ἀξία ὅμοια μ' αὐτή, πὺν ἔδωσαν οἱ Ἕλληνες**, γιὰ νὰ γεμίση τὴν ψυχὴ τους μ' ἐνθουσιασμὸν ἕνα ὠραῖον τραγοῦδι, γιὰ νὰ μπορέση στὸ τέλος νὰ πει κανένας γι' αὐτοὺς : " τὸν καιρὸ πὺν ἦταν βάρβαροι " ...». Ἐπίσης, ὅτι : « Κάθε τι στὸν τόπον μας συμβάλλει στὴν **πειθάρχησι** τῶν ἀγαπημένων μας παιδιῶν ἀπὸ τὴν μικρὴ τους ἀκόμα ἡλικία καὶ στὴν **ἀφαίρεσι** κάθε φυσικοῦ, κάθε **πηγαιότητος**. ἔτσι στὸ τέλος δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὁ Φιλισταῖος.... Οἱ Γερμανοὶ δὲν μποροῦν νὰ **γιατρευτοῦν ἀπὸ τὰ φιλισταίικα γούστα τους** ». Καὶ ἀκόμη, ὅτι : « Πολλὲς φορές ἐννοίωσα ἕνα πόνον βαθὺ σκεπτόμενος τὸ **γερμανικὸν ἔθνος**, πὺν, ἐνῶ εἶναι ἀξιο τιμῆς, ὅταν

πέρνουμε τὰ άτομά του ἕνα ἕνα, εἶναι τόσο ἄθλιο στὸ σύνολό του. Ἡ σύγκρισι τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς προκαλεῖ ὀδυνηρὰ αἰσθήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προσπάθησα νὰ ξεφύγω μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο ». Κλπ., κλπ. -

(β) Ὁ Ἀρθοῦρος ΣΟΠΕΝΧΑΟΥΕΡ (1788-1860), ἐκτὸς σωρείας ἀπαξιωτικῶν γιὰ τοὺς συμπατριῶτες του κρίσεων εἰς τὰ ἔργα του «Σκέψεις» καὶ «Πάρεργα καὶ παραλειπόμενα», ὅτι «ὁ ἀληθινὸς ἐθνικὸς χαρακτήρας τῶν Γερμανῶν εἶναι ἡ βραδύνοια», ὅτι «εἶναι ἠλίθιοι καὶ ἀνίαιοι σὰν τίς σκούφιες πὺν φορᾶμε τὴν νύχτα», κλπ., κλπ., προῆλθεν εἰς τὸ ἔργον του *Memorabilien* καὶ εἰς τὴν ἀκόλουθη φοβερῆ ἐξομολόγησι : « Προβλέποντας τὸν θάνατό μου, σᾶς κάνω τούτη τὴν ἐξομολόγησι, ὅτι περιφρονῶ τὸ γερμανικὸν ἔθνος ἐξ αἰτίας τῆς ἀνοησίας του, πὺν δὲν ἔχει ὄρια, καὶ ὅτι κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴ γιὰτὶ ἀνήκω σ' αὐτό ». [βλέπε τὰ ἀνωτέρω παραθέματα, ὡς καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν Γερμανῶν, εἰς τὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ τῆς Θεσσαλονίκης «Μακεδονικὰ Γράμματα», τεύχος Νοεμβρίου 1945, σελ. 6-7].

7.- Τὸ ἀνομολόγητον ὑπόβαθρον τῶν γερμανικῶν ὕβρεων.

Ἀρκεῖ ἡ ὑπόμνησις εἰς τοὺς Γερμανοὺς αὐτῶν τῶν ὀλίγων αὐτοχαρακτηρισμῶν των ἀντὶ ἀνεπιτρέπτου, γιὰ τὸ ἑλληνικὸν ἦθος, ἀνταλλαγῆς ὕβρεων.

Οἱ γερμανικὲς ὅμως ὕβρεις εἶναι καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου των ἀποκαλυπτικῆς. Ἡ λαϊκὴ σοφία μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι κατὰ κανόνα «φωναίξει ὁ κλέφτης, γιὰ νὰ φύγη ὁ νοικοκύρης». Καὶ οἱ κλέφτες στὸν σύγχρονο κόσμον ἐνεργοῦν ἐνωρηστρωμένως καὶ συστηματικῶς μὲ κύριον ὄργανον τὴν ἀσύστολη προπαγάνδα, τὴν ὁποῖα καὶ διαχέουν ποταμηδὸν μὲ θλιβερὰ ἐνεργούμενά των τῶν Μ.Μ.Ε. Ἔτσι, ὅταν ὁ ἐλευθέρως σκεπτόμενος πολίτης ἀποτολμῆσῃ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ ἀρθρώσῃ τεκμηριωμένως, ὅτι ἀντιμετωπίζομεν ὡς χώρα καὶ ἐθνικὴ κοινότης σχεδιασμένην καὶ ὠργανωμένην συνωμοσίαν, ἀρχίζουν αὐτοστιγμὴ τὰ ἐνεργούμενα τῆς παραπληροφορήσεως ἐξάψαλμον ἐναντίον τῆς «συνωμοσιολογίας», μὲ ἐθελόμενον τὴν διανοητικὴν τοῦ λαοῦ συσκότισιν διὰ χλευασμοῦ τοῦ ὀμιλοῦντος καὶ ἐγκαταλείψεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνοχλητικοῦ γιὰ τοὺς συνωμότες ἀντιλόγου. Εἶναι ἡ ἀλάνθαστη τακτικὴ τῶν συνωμοτῶν.

Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐτονίσθη ἤδη εὐρύτατα ἀπὸ ἄλλους, ὅτι ἡ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ χυδαία γερμανικὴ ἰδίως μὲ ὕβρεις ἐπίθεσις ὀφείλεται εἰς λόγους ἀνταγωνισμοῦ *δολλαρίου καὶ Εὐρώ*. Ἡ ἀξία τοῦ πρώτου ὑπεβιβάζετο βαθμιαίως ἐναντι τοῦ δευτέρου, καὶ ἔτσι ἀντιμετωπίζετο ὡς ζήτημα χρόνου ἢ ἀπώλεια τῆς παγκοσμίου πρωτοκαθεδρίας του, πρὸς ὄφελος ἀκριβῶς τοῦ δευτέρου.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πληγῇ ἀποτελεσματικῶς τὸ Εὐρώ μὲ ἀποφασιστικὸ κλονισμό, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνεζητήθη, νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ ἐκμετάλλευσιν τῆς ὄντως δυσχερεστάτης δημοσιονομικῆς καταστάσεως μικρῆς χώρας, ποὺ μετέχει στὴν Εὐρωζώνη, τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν μέθοδο τῆς ὀργανώσεως ἀποπνικτικῶν συνθηκῶν, κυριολεκτικῶς ἀδυναμίας, ἔξωθεν δανεισμοῦ, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἀναποφεύκτως ἡ οἰκονομικὴ τῆς κατάρρευσις καὶ συνηρημένως ἡ κατάρρευσις τῆς Εὐρωπαϊκῆς νομισματικῆς Ἐνώσεως, δηλαδὴ τοῦ Εὐρώ. Αὐτά, θεωρητικῶς ἀντιληπτά, δὲν γνωρίζω, ἐὰν καὶ πράγματι ἀποτυπώνουν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασί των τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον *προσωπικῶς διαβλέπω*, εἶναι καὶ *κάτι βαθύτερον*. Τὸ ὁποῖον καὶ ὑφέρπει ρητῶς εἰς αὐτὲς τὶς γερμανικὰς ὕβρεις. Μεταξὺ αὐτῶν, κατὰ διακινήθεισα στὸ διαδίκτυο πληροφορία, - τὴν βασιμότητα ὅμως τῆς ὁποίας δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω, - εἶναι καὶ χλευασμὸς γιὰ τὴν ἑλληνικὴν μας γλῶσσαν καὶ προτροπὴ νὰ ἐγκαταλείψουμε ὀλοσχερῶς τὴν διδασκαλίαν στὰ Ἑλληνόπουλα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ὡς δῆθεν ἄχρηστη στοὺς καιροὺς μας. Ἐὰν ὄντως διευτυπώθησαν αὐτά, διερωτῶμαι, τί ἀληθινὰ ὑπηρετοῦν καὶ σὲ τί ἀποβλέπουν ; Ἐχει καμμίαν σχέσιν ἡ διδασκαλία ἢ ὄχι τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης μὲ τὴν ὁποία δημοσιονομικὴ καὶ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας, ποὺ ὑποτίθεται, ὅτι ἔδωσαν ἀφορμὴν στὰ ἐναντίον τῆς Πατρίδος μας δημοσιεύματα ; Καὶ οἱ ἐπόμενες τῶν ἀρχικῶν ὕβρεων, ἐπίσης ὕβριστικὰς, ὑποδείξεις τῶν Γερμανῶν, νὰ ἐκποίησουμε τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν Κέρκυραν καὶ ἄλλα νησιά μας, προκειμένου μὲ τὸ τίμημά των νὰ ἀνορθώσουμε τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν, τί ἄλλο ἀποτελοῦν ἀπὸ εὐθεῖαν παρότρυνσιν ἐγκαταλείψεως των, ἀποξενώσεώς μας καὶ καταλύσεως τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐθνικῆς μας κυριαρχίας ; Μία μόνον ἐξήγησις τῶν γερμανικῶν αὐτῶν παραινέσεων εἶναι δυνατὴ, μὲ τὸ δεδομένον, ὅτι ἡ μὲν ἀποκοπὴ μας ἀπὸ τὶς γλωσσικὰς μας ρίζας, τὴν ἀρχαίαν μας γλῶσσαν, στὴν ὁποία διευτυπώθησαν τὰ ἀνεπανάληπτα ἀριστουργήματα τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, θὰ συνεπιφέρῃ ἀναποφεύκτως τὴν διανοητικὴν μας στειρώσιν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς πνευματικῆς ἰδιοπροσωπίας τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος· ἡ δὲ ἐκποίησης τμημάτων τοῦ ἐθνικοῦ μας χώρου θὰ σημάνῃ καὶ τὸν ἐδαφικὸν τῆς Πατρίδος μας ἀκρωτηριασμόν, εἰς τὸν ὁποῖον, σημειωτέον, ἀποβλέπει καὶ ἡ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργία τοῦ ἐκκρεμοῦντος μὲ τὰ Σκόπια ζητήματος, ἐκτὸς βεβαίως καὶ τοῦ ἐν προκειμένῳ ἐθνικοῦ μας ἀκρωτηριασμοῦ μὲ τὴν λυσσώδως ἐπιζητούμενην διεθνή ἀναγνώρισιν, ὅτι οἱ Μακεδόνες δὲν ἦσαν οὔτε εἶναι Ἕλληνες ! Καὶ ἡ ἐξήγησις ὅλων αὐτῶν εἶναι, ὅτι τὸ μακροχρονίως σκοπούμενον συνίσταται ἀκριβῶς εἰς τὴν *ἐπιδιώξιν ἐξαλείψεως τῆς ἐθνικῆς μας ἀτομικότητος*, τῆς μεταπτώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς ἀγέλην ἀδήλου προελεύσεως, καὶ *ἐδαφικοῦ μας ἀκρωτηριασμοῦ* καὶ εἰς τὸ νὰ καταστοῦμε τελικῶς, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, - μὲ

τήν ώργανωμένη μάλιστα συστηματική παράνομη εισβολήν, κυριολεκτικώτερον επίδρομήν, εις τήν Έλλάδα μας καθημερινῶς ἑκατοντάδων ξένων δήθεν μεταναστῶν, - *νά μεταβληθοῦμε σέ ξένους εις αὐτὸν τὸν τόπον μας.*

8.- Τὸ πρόγραμμα τῆς παγκοσμιοποιήσεως.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ *ἐφαρμογή* στήν περίπτωσι τῆς Πατρίδος μας *τοῦ προγράμματος* τῆς ἐπαγγελλομένης νέας διεθνούς τάξεως πραγμάτων, τῆς λεγομένης *παγκοσμιοποιήσεως*. Αὐτήν καταδήλως ὑπηρετοῦν καὶ οἱ ἀνωτέρω γερμανικὲς ὕβρεις.

Τὴν οὐσία τῆς παγκοσμιοποιήσεως ἀνέλυσα κατὰ τὸ παρελθόν, μὲ ἀφορμὴ τὴν βάρβαρη ἀεροπορικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. ἐναντίον τῆς Σερβίας καὶ τὴν ἐπιδιωχθεῖσαν, καὶ τελικῶς ἐπιτευχθεῖσαν, διάλυσι τῆς Νοτιοσλαβίας, εἰς δημοσιευθὲν ἑκτενές, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ ροδαυγὴ τοῦ νέου Μεσαίωonos*» ἀπὸ 22-23/4/1999 ἄρθρον μου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν ἰστοσελίδα μου (www.sartzetakis.gr, Μέρος Γ', *Θέσεις καὶ Ἀπόψεις*). Ἄντι ἄλλων, καὶ ὡς κατακλειδα τοῦ παρόντος, παραθέτω ἐδῶ τὰ ὅσα γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς παγκοσμιοποιήσεως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου μου ἐκείνου ἐξέθεσα : « *Ἐπιδιώκεται ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀποσύνθεσις τῶν ὑφισταμένων πολιτικῶν κοινωνιῶν, τὰ οὐσιαστικώτερα καὶ εὐγενέστερα ἐπιτεύγματα τῶν τελευταίων αἰῶνων τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ πρέπει νὰ ἐκριζωθοῦν. Τὸ ἔθνικόν κράτος, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκει δικαίωσιν ἢ φυσικὴ, καὶ ὄχι ὑπαγορευμένη, κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη πρέπει νὰ καταργηθῇ !* Γι' αὐτὸ καὶ ἡ συστηματικὴ, ἐνωρηστρομένη καὶ λυσσώδης καταφορὰ κατὰ τοῦ ἔθνους ὡς τοῦ μόνου πράγματι ἐκ τῆς φύσεως, θεμελιώδους συστατικοῦ καί, ἀπὸ τὰ πανάρχαια ἤδη χρόνια, ἀναντικαταστάτου παράγοντος συμπήξεως πολιτικῆς κοινωνίας. Ἄκριβῶς γιὰ νὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς φυσικῆς τῶν ἰδιοσυστασίας αὐθόρμητος, ἐσωτερικὴ, κοινωνικὴ σύμπνοια καὶ ἀλληλεγγύη. Γιὰ νὰ ἀπομείνῃ ὁ ἀνθρωπος μόνος, πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς ἐγκαταλελειμμένος, σκέτος ἀριθμὸς αὐτὸς εἰς τὴν ἄμορφη μᾶζα τοῦ περιβάλλοντος συνόλου. Ἔτσι μοναχικὸς καὶ ἀδύναμος, ἀπελπισμένος, νὰ εἶναι πιὸ χειραγωγήσιμος ὡς ἀσήμαντη μονάδα μέσα στὸ χάος τῆς μάζης, δεκτικὸς ἀνετωτέρας ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τοὺς ἀοράτους ὀλιγαριθμοὺς μεγιστάνες τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν. Ἔτσι ἐξηγεῖται, γιὰτί, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω κατατημήσεων, καὶ τὸ Βέλγιον διεσπάσθη σὲ κράτος Βαλλῶνων καὶ κράτος Φλαμανδῶν, καὶ ἡ Ἰταλία ὀδηγεῖται σὲ διάσπαση, διαχωρισμὸ τοῦ *borra* ἀπὸ τὸν νότο, τὸ ἴδιο καὶ ἡ Γαλλία μὲ τὸ αὐτονομιστικὸ κίνημα τῆς Κορσικῆς, κλπ.

Καὶ ἀντιπροβάλλεται πρὸς παρηγορίαν ἢ ἐπιδιωκομένη οἰκονομικὴ, κυριολεκτικώτερον καταναλωτικὴ εὐμάρεια. Ἀπὸ τὴν ὅποια ὅμως

οὐσιαστικῶς ἄλλοι ἐπωφελοῦνται, οἱ καταναλωτὲς εἶναι ἀπλῶς τὰ ἀναλώσιμα σφάγια τοῦ πολυεθνικοῦ κεφαλαίου, τὰ θύματά του».

Καὶ κατέληγα : «Ἡ ἰδεολογία τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν, στήν τελική της ἐξόρμησι. Ἡ ροδαυγὴ τοῦ νέου Μεσαίωonos ἐν ὄψει ... ». Μὲ ἐπιστέγασμα τὴν προτροπή :

« *Τὸ χρέος πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύσι μας ὑπαγορεύει : Ἀντισταθεῖτε ! ...* ».

Ἄλλὰ πολιτισμένα. Ὅχι μὲ ὕβρεις. Οὔτε μὲ βία. Κάθε ἄλλη προσθήκη περιττεύει ...

Νέα Πεντέλη, 10^η Μαρτίου 2010.

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης
www.sartzetakis.gr

Λ*Λ*Λ*Λ